

## ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ 2/ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Και αφού η ισορροπία θα αποκατασταθεί νομοτελειακά, αφού αυτή η υλικότητα και τα σύμβολά της αναγεννούν την ύπαρξή τους, μέσω μιας διαδικασίας χωρίς ανθρώπινη υπόσταση και που δεν προϋποθέτει ανθρώπινη υποκίνηση, διαδικασία που επικαθορίζεται από φυσικά αίτια( όπως όταν βρέχει- το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να περιμένεις τη λιακάδα), τότε γιατί τα λαμόγια έχουν ' ξεφύγει '; Γιατί η συμβολική βία που υφιστάμεθα συνήθως, της οποίας αναγκαία συνθήκη άσκησης είναι η τάση απόκρυψής της, μετατρέπεται τις τελευταίες μέρες σε ωμή φυσική και ιδεολογική βία; Προς τι η έκθεση; Φαίνεται ότι η πίστη κάποιων στην αιτιοκρατία (όπως συμβαίνει και για τους αυτοματισμούς της αγοράς) κλονίζεται. Ποιο το διακύβευμα; Μήπως σε κάθε φυσιοκρατική θεώρηση εμπλέκεται εξ ' αρχής μια αποτίμηση για το τι είναι άνθρωπος, τι είναι ιστορία, τι είναι κοινωνία;

Ανάθεμα αν η ιστορία είναι σύστημα αιτιοκρατικό, οι «αλήθειες» που έχουν παραχθεί στη διάρκεια της αδιαμφισβήτητες και οι μελετητές της ουδέτεροι παρατηρητές που μιλούν μια ουδέτερη παρατηρησιακή γλώσσα, έχοντας κατακτήσει το αρχιμήδειο σημείο παρατήρησης( εκεί ακριβώς που και ο αρχιμήδης σχεδίαζε να τοποθετήσει τον κατάλληλο μοχλό για να μετακινήσει τη γη), ένα σημείο δηλαδή που βρίσκεται εκτός πραγματικότητας, ένα σημείο που βρίσκεται εκτός ιστορίας. Η ιστορία της ανατροπής του υπάρχοντος είναι το ίδιο βαθιά και πραγματική με αυτή της διατήρησής του, χωρίς να τις συνδέει καμία διαλεκτική σχέση, εκτός του ότι όποτε ιστορικά συναντιούνται παίζουν μάπες και αυτό εντός της ευρύτερης χρονικότητας της κοινωνίας, χωρίς ποτέ να οδηγούνται σε σύνθεση.

Αυτή η διάλυση της άρνησης(άρνηση που δημιουργείται ανάμεσα σε μια θέση και την αντίθεση της), διάλυση εντός του πλαισίου της άρνησής της, προϋποθέτει και συνεπάγεται το μετασχηματισμό του επαναστατικού υποκειμένου σε κάτι ξένο από τον εαυτό του. Οι διαλεκτικοί στοχαστές διατείνονται την κατάκτηση ενός διαφορετικού, το ίδιο ανύπαρκτου αρχιμήδειου σημείου. Γιατί και η διαλεκτική είναι μια σχέση που δεν κλείνει τους λογαριασμούς της με την έννοια της ταυτότητας, παρά μονάχα τους ανοίγει και στο πεδίο της ετερότητας. Η ΔΥΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΝΟΙΑ ΤΑΥΤΟΤΙΚΗ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΑΥΤΙΣΤΕΙ ΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΜΗΧΑΝΙΣΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ. Η επόμενη μέρα θα είναι μέρα απονομής λαϊκής δικαιοσύνης σε πολλά πράγματα, χωρίς ο εννοιολογικός ειρμός(ακριβώς επειδή καταρρέει) να μπορεί να προεξοφλήσει πώς αυτή θα ασκηθεί και απέναντι σε ποιά πράγματα. Αν η διαλεκτική υποστηρίζει την ύπαρξη του έτερου εντός του εαυτού, δεν μπορεί να φτάσει την ανάλυσή της μέχρι τις έσχατες καταβολές της αδιαχώριστης κατάστασης απ ' όπου αυτά τα δύο, για λόγους κοινωνικούς, κατέστησαν ανταγωνιστικά. Από πού προέρχεται η μια και ' μεγάλη ' αρχική αντίφαση; Μπορεί η διαλεκτική να απαντήσει;

Είμαστε προϊόντα της ιστορίας των εξεγερμένων(ακόμη και αν δεν έχουμε συνειδητοποιήσει την ύπαρξή της). Μας πήρε περισσότερο καιρό να πάρουμε χαμπάρι την ύπαρξη του ιστορικού χρόνου, απ ' ό, τι πήρε στον εξουσιαστή μας. Πράγματι, όταν εμείς παραγάγαμε το απαραίτητο, για τη θεμελίωση της κυριαρχίας του, αγροτικό πλεόνασμα, αυτός κάλπαζε στο άλογό του, ζώντας την ιδιαίτερη ιστορία του, ιππεύοντας τον μοναδικό του χρόνο και διαβάζοντας την προσωπική του μυθολογία ενώ την έγραφε ταυτόχρονα. Η αιματολογική του συγγενική συνέχεια αντανakλούσε μια ανοιχτή γραμμικότητα, εν αντιθέσει με την κύρια μάζα των

ανθρώπων, που ο κύκλος ζωής-θανάτου της δεν στηριζόταν καν στην κυκλική διαδοχή εποχών, αλλά στην κυκλική διαδοχή άχρονων τόπων. Από την άλλη μεριά οι 'πληβείοι' συλλαμβάνουν τον χρόνο αρνούμενοι να μην τον οικειοποιούνται. Οι σχέσεις εξουσίας, όπως και η αντίσταση σε αυτές, συνδέονται με την κοινωνικοποίηση και τη νομή του χρόνου (γι' αυτό και η κατασκευή του παρελθόντος είναι το κορυφαίο ιδεολογικό όπλο στα χέρια των κυρίαρχων), με τον εγχρονισμό του ανθρώπου, γεγονός το οποίο δημιούργησε την κοινωνία μέσα στην ιστορία, και την ιστορία μέσα στην κοινωνία.

Συναντήσαμε λοιπόν την ιστορία τόσο, όσο μας συνάντησε και αυτή. Δεν ζούμε εντός της ίδιας ιστορίας με τους πατρώνες επί των ζωών μας, γιατί δεν την αντιλαμβανόμαστε από κοινού. Το παρελθόν κατασκευάζεται χρησιμοθηρικά από το παρόν και μεταξύ τους συνεχονται με παιδαριώδεις συνεκτικές αφηγήσεις, που οι σημαίνουσες χειρονομίες τους (μουσεία, αρχαιολογικοί χώροι, χάρτες, ονοματοδοσίες οδών και πλατειών, εθνικά σύμβολα κ.α.) δείχνουν προς ιδεολογήματα όπως η εθνική ενότητα και ιστορική συνέχεια. Μια υπαρξιακή ταυτότητα φτιαγμένη από φρενοβλαβείς για φρενοβλαβείς. Το γκροτέσκο φτάνει σε φυσικό ζενίθ κατά τη διάρκεια ενός εθνικού πολέμου. Αυτής της οπισθοδρόμησης σε αρχαϊκά ιδεώδη (αίμα, φυλή, ηρωισμός, χωρική επικράτεια) με σκοπό την υπεράσπιση του πρωταρχικού διλήμματος ζωή ή θάνατος. Κανένα νόημα δεν υπάρχει ούτε γεννιέται στα ασφυκτικά όρια αυτής της διάζευξης, γιατί το νόημα είναι κατάφαση της ζωής. Η εξέγερση όμως ενάντια στη λεηλασία της ζωής είναι η άρνηση στον υποβιβασμό της ύπαρξης στο επίπεδο του ανόργανου (με πρόσχημα τη διατήρησή της). Η εξέγερση είναι κοινοποίηση: «είμαστε οι φορείς του εξανθρωπισμού της ιστορίας, οι κοινωνικές δυνάμεις που απελευθερώνονται ομοιότροπα και ομοιογενώς, χωρίς απαραίτητη συνεννόηση μεταξύ τους, εξαιτίας της κοινής καταπίεσης και καταστολής. Τελικά, είμαστε εμείς τα χέρια που σμιλεύουν το σχήμα της ιστορίας με τη δύναμη του σώματος και της γλώσσας ....», φτιάχνοντας εκρηκτικές μεταφορές που φαίνονται ανόητες και που γι' αυτό παλεύουν να αποκαταστήσουν τη σχέση τους με τα πράγματα καταστρέφοντας τη σημερινή κατάσταση ύπαρξής τους. Η μεταφορά μας (με την ποιητική της έννοια) είναι η εξέγερση. Η δική τους είναι η κανονικότητα. Η ποίηση του δρόμου είναι ακριβώς αυτό: η μάχη μεταξύ ανταγωνιστικών μεταφορών για το ποια θα γίνει κυριολεξία. Είναι μια μάχη σημασιών που οι θεωρητικές συνέπειές της αντηχούν στον κρότο μεγάλων τζαμαριών που κατακρημνίζονται (που είναι συνάμα σαν να εκτοξεύουνε στο διάστημα τον κατακρημνιστή τους), στην λάμψη καυσίμων που αναφλέγονται, στην ομηρία συντρόφων, στον 'εξοστρακισμό' πιτσιρικάδων. Είμαστε όλοι οι αγαπημένοι μας φιλόσοφοι.

Συντροφικά πληβείος